

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vt nemo ex leuibus signis de culpis internis facilè iudicandus fit, quiq[ue] aliorum facta sint in saniolem sententiam trahenda. Epist. XXXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

2 VI
16

ita facio, sed facere vna vobiscum propono, & vos mecum ad faciendum in-
uito. Obsecro autem vos per viscera Iesu Christi, vt pro me oretis, vt cuius
gratia hæc potui scribere, illius merear & adimplere, ne mihi impropere-
tur illud Evangelicnm: *Medice, cura teipsum.* Arbitror tamen quod & si vita dif-
cordat à doctrina & mihi obijciatur, quod aliud doceam, aliudq; faciam, cõ-
fusio hæc poterit mihi fore salutaris. Valet, & Dominus faciat vos spiritu
crescere sine defectu. Si animum applicaueritis & bonam voluntatem ad De-
um, ambulando sub obedientia, & non declinando ad dexteram neque fini-
stram, *docebit vos vnctio eius de omnibus.* Opto autem vobis charissime frater
(quod in principio debueram) vt in pinguedine terræ, hoc est, in dulcedine
deuotionis, in promptitudine bonæ voluntatis, in fertilitateq; bonorum o-
perum, & in rore cœli desuper, id est, in consolatione Spiritus sancti, in afflu-
entia denique omnium gratiarum & charismatum sit benedictio & vestra &
mea, Amen.

Luc. 4.

1. Ioan. 2.1
Vnctio fan-
cti Spiritus
quos doceat.
Gen.: 7.

*Vt nemo ex leuibz signis de culpis internis facile vel temerè iudicandus sit, quiq; alio-
rum facta sint in saniozem sententiam trahenda.*

Epistola XXXI.

F. IOANNES IVSTVS LANSPERGIVS, CARTHVS.
Fratri N. charitatem fraternam, & bene sentire de proximo.

Charissime frater, quoniam in proximo huius diei colloquio ex
singulari (vt credo) ad me, quam habes, confidentia denudasti
cor tuum mihi circa quandam, quæ te mouet, turbationem.
Molestum nanque tibi est, quia ille frater (quem nosti) per vul-
tus tristitiam te pro quibusdam defectibus reprobare videtur: vt, super
silentij fractione, & huiusmodi: & in hoc (vt tu existimas) te iudicat, cum ip-
se peior sit per temerarium iudicium, & per superbiam, qua seipsum tibi præ-
fert seruantem statuta, & te quasi negligentem contemnit, quam tu, qui licet
in paruis transgrediens, tamè temetipsum humiliter recognoscis, & alios nõ
iudicas. Optima & vera sententia: Nam reuera qui alium iudicat aut cõtem-
nit pro aliquo defectu, plerumq; suo iudicio plus peccat, licet sibi innocẽs vi-
deatur, & deterior efficitur apud Deum, quàm alius quem cõtemnit: Verùm
sustine modicum charisime, & noli nimis cito tibi, quasi benè sentienti & iu-
ste commoto, ex verbis meis blandiri. Ostendam enim tibi, quia ex ore pro-
prio teipsum iudicas, & hæc sententia tua non minus te, quam alium, ne di-
cam plus, damnat. Ecce stas cum aliquo fratre (verbi gratia) loqueris, & tem-
pore etiam forsitan & loco suspecto: præterit nescio quis, tristem ostendens
vultum, & quasi faciem indignantis præ se ferens, vel postera & sequentibus
diebus vix tibi loquitur. Murmurat in corde, & diuersi tibi occurrunt suspi-
cionũ aculei, quod scilicet te iudicauerit tanquam silentij fractorẽ, cū potue-
rit & debuerit hoc in meliorẽ partẽ interpretari, & non pronus fuisse ad ma-
le sentiendũ de proximo, & quod ipse festucã in oculo tuo tã cito indignabũ-
dus viderit, habens & non sentiens trabẽ superbiz & iudicij temerarij in suo.
Ecce aduerte quid cogitas, quid sentis, quod tu scilicet minus peccasti loquẽ-
do, & ille grauius iudicãdo: & ideo nõ debuit se extollere, nõ debuit te repre-
hendere.

Alium iudi-
cans temerè
vt peccet.

Luc. 6.

hendere. Aduerte quando tu talia cogitas, talia sentis, nunquid non & tu illum iudicas, & magis quidem temerariè, quàm ille te? Esto quod ille te iudicauerit fractorem silentij, & negligentem, & huiusmodi. De exterioribus te iudicauit, quæ vidit & audiuit. Nonne Apostolus sibi dicit, non prohiberi de exterioribus iudicare? Sed dicis: Possunt ista, quæ à me videt, in bonum interpretari. Possunt equidem dico, nec abnuo quin etiam debent, vbi non aduenerit de mala intentione certitudo. Sed vide: si ipse malè facit te iudicans de exterioribus, quanto amplius tu peccas, cum defectibus tuis hanc etiam tibi eandem iudicandi præsumptionem vsurpans? Et ille quidem (si tamen ita est) iudicat te vt prædixi, de exterioribus paruis defectibus: tu verò iudicas eum de interioribus, quæ soli Deo possunt esse cognita, & de quibus nec Prælato licet iudicare, tanquam humilitatis & charitatis desertorem, & alienorum defectuum discussorem, temerariumque iudicem. Vnde tu potes scire, quod ipse te iudicat? Quomodo potes scire quæ ipse cogitat? Si dicis. Ipse me reprehendit: Et ego dico: & tu sentias, quod benè & iustè. An omnis qui reprehendit aliorum vitia, etiam quos reprehendit putas contemnit. Minime. Potest enim reprehendere ex zelo pro tuo profectu, pro aliorum scandalo euitando, & pro præcepto Evangelico de correptione fraterna adimplendo, & demum pro disciplina Ordinis conseruanda. Sed iterum dicis: Ipse facit mihi iniuriam, & innocentem reprehendit. Audi: Quomodo tu vis alium de te bene sentire, sic debes & tu de illo. Reprehendit innocentem. Et ego dico, non vt prius, quod bene, sed eo melius tibi scilicet, quia innocens es, & tamen debes cogitare, quod error est ex charitate procedens alioquin si aliter sentis, temerarium ipsum iudicantem similiter condemnas.

Sed non desinis obijcere, quia turbatum & tristem indignantis animi vultum ostendit, aut fortè non reprehendens longo tempore quasi mutus te præterijt, ergo te contemnit aut odit. Ecce quia tu iudicas & de interioribus, & grauioribus, quàm ipse te: & tanto grauius etiam peccas quam ille, quanto grauius est hoc in quo eum iudicas, quam illud in quo ipse te. Ipse te iudicauit (vt dicis) negligentem in quibusdam & transgredientem statuta humana, licet vtilissima, & à Spiritu sancto dictata: tu verò iudicas eum superbum, contemptorem proximi, iudicantem ante tempus temerarium & presumptuosum: & hoc vide quomodo grauius est peccatum, quia contra diuinum præceptum. Sequitur ergo, quod tu habens illos defectus humanos, etiam habes illud iudicandi vitium & detestabilius quàm ille, quod tamen putas te ad eum abominari. Tunc autem non habes, si sentis pie & simpliciter, quod ex zelo te monet & ex charitate, & quod tristis vel taceos est ex alia causa quàm tu putas. Fortè ad euitandam leuitatem, zelans in seipso grauitatem monastici status, vt sit maturus in gestu & continens linguæ.

Hoc crede mihi, inter omnia est etiam mihi vnum de præcipuis de quo me reprehendo, & emendare propono, vt leuitatem omnis deuotionis dissipatricem & timoris Dei euacuatricem à me abijciam sed non preualeo: Quando enim sum inter fratres, tunc quasi sub intuitu affabilitatis vel charitatis & c. me torum effando. Et si tunc post hoc emendare incipio, tacens & dolens de excessu, nonne alij forsitan & me non incongruè possent iudicare tanquàm mutabilem vel simulatorem grauitatis, vel habentem aliquid amaritudinis quem

Tim. 5.

De internis
culpis alioquin
nulli iudicare
licet.

Matt. 18.

Vt quidem
alios iudicet,
ipsi magis
teci.Vt aliorum
facta sint pie
interpretanda.Leuitas quæ
fit perniciosa.

quem pauld ante viderunt tam promptulum ad loquendum & iocandum &c. Ostenditur tamen etiam à quibusdam alijs tristior vultus, non ex animi amaritudine, sed ex discretione, corripiendo per ostensionem vultus illos, quos non audent vel non possent verbo corripere, vel quos non sperant posse æquanimiter verba sua tollerare, vt ex vultu, sic & repræhendentium animum, & suum vbi deliquerunt defectum agnoscant. Sentiant alij, quicquid transgressionem à quibuscunque æquanimiter portat, & in corde non vulturatur. Damno amarum iudicantis animum erga fratrem, sed laudo dolentis & zelantis pro religione syncerum (vbi fuerit) affectum.

Hæc breuiter pro exhortatione tibi scripsi, vt errorem deponas, amaras suspiciones non admittas, iudicare alium, sicut tu non vis iudicari, non consentias: sed sicut de te, ita & de alijs bene sentire posse credas. Ignosce mihi, si in ostendendo tibi vitium tuum, quod in te non videras, & carpebas in alio, forsitan te læsi, & crede etiam me non iudicantis erga te, sed distantis, prædicantis, & exhortantis animum habuisse, qui quasi pro multis loquens nescit quem tangit, & cum omnes repræhendit, omnes damnat. Forsitan nemo est in turba, quem quasi conscientia reum pungit. Vale, & hæc tibi pro memoriali ad postem, seu ad superliminare cordis tui inscribe: Si vis amari, amari non vis iudicari, non iudica. Ama nesciri, & ab omnibus vilis reputari. Omnes cogita fragiles, sed neminem æstimes te fragiliorem. Vale frater charissime, & ora Deum pro me.

Bonus monachus vt habendus non sit qui non habeat zelum Ordinis sui.

Sententia memorabilis.

Vt canobita sua vocationis obliuiscens pœnitensq; reuocari possit ad sanam mentem: occasione quam ad instabilitatem præbeant: quantaq; mala vel sola immortificatio adferat.

Epistola XXXII.

FIOANNES IVSTVS LANSPERGIVS, CARTHVS.

Fratri Nicolao Carthusiano tyroni, Iesum Christum, suæque sponsonis solennis iugiter memoriam & exequutionem precatur.

Lectis frater charissime charitatis vestræ literis, nescio vtrum infipientiæ vestræ, an infirmitati magis sit compatiendū. Iuuenis estis in Ordine & cui iam frena magis quàm calcaria vltro iam ad omnia currenti adhibenda forent. Quod cum aliter vobis vsu veniat, perspicite quæso, quid in causa sit. Non solum non currere vultis, sed ne ambulare quidem in via Domini. Quo igitur diuertetis? Ad seculum? Et hoc vobis aded non salubre, aded perniciosum, vt impetrare sit impossibile, nisi verbotenus fortassis ad damnationem vestram. Charissime frater, quis aded infirmus, vt pro remedio quærat mortem? Et si reperiat forsan quispiam vesanae mentis huiusmodi, vt mori semel malit, quàm ærumnose viuere, vobiscum aliud agitur. Neque enim de temporali morte, quæ paucis interdum horis superatur, sed de æterna animæ vestræ damnatione vitanda, consultatur. Ad seculum vobis redire impossibile est, nisi cum animæ vestræ damnatione, cum æterno interitu: quandoquidem gehennæ vos præuari-